

ע"פ 8761/14 - הילל אהרון בן יצחק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8761/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: הילל אהרון בן יצחק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין מיום 15.7.2014 וגזר הדין מיום 23.11.14 של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח 14119-12-11 (כב' ס. הנשיא ר' יפה-כ"ץ, אב"ד; כב' השופט א' ואגו; כב' השופט י' צלקובניק)

תאריך הישיבה: י"ח בכסלו התשע"ו (30.11.2015)

בשם המערער: עו"ד גד זילברשלג; עו"ד ליאור בר-ניר

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

פסק-דין

השופט מ' מזוז:

1. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ וכב' השופטים י' צלקובניק ו- א' ואגו; תפ"ח 14119-12-11) בעבירות של אינוס ומעשה מגונה, ובגין כך נגזרו עליו חמש וחצי שנות מאסר בפועל ו- 18 חודשי מאסר על תנאי. כן הוטל עליו לשלם פיצויים למתלוננות בסך כולל של ₪ 60,000. לפנינו מונח ערעורו על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

רקע

2. המערער, בן 22 בעת האירוע מושא כתב האישום, והמתלוננות ה' ו- ח', בנות 21 בעת האירוע האמור, הכירו בעיר מוצאם, קרית-ארבע, במסגרת לימודית משותפת בהיותם בני נוער. משפחותיהם מקיימות אורח חיים דתי, ואילו הם קיימו בעת הרלוונטית אורח חיים חילוני. המערער ו- ה' היו בקשר זוגי כחודש ימים, שבמהלכו - לטענת ה' - לא קיימו יחסי מין. לדברי ה', הקשר הסתיים מספר חודשים לפני האירוע הנדון על רקע לחציו הגוברים של המערער לקיים עמה יחסי מין. עם זאת, נפרדו השניים לדבריה ברוח טובה ונשארו ידידים. כאמור, גם בין המערער ל- ח' הייתה היכרות מוקדמת, אך לא היו ביניהם קשרי ידידות מיוחדים.

3. ביום 5.8.2011, ליל שבת, התארחו המתלוננות אצל המערער בקיבוץ כפר מנחם. עם הגעתן, ישבו המתלוננות יחד עם המערער, אחיו (להלן: אחיעזר) ומספר חברים של המערער, שניים מהם ששימשו עדי הגנה במשפט, גיל פינקוס (להלן: פינקוס) ומתן ארדני (להלן: ארדני), בחצרו של ארדני. המערער וחבריו שתו אלכוהול, ואילו המתלוננות שתו שתייה קלה בלבד. לאחר זמן מה, החליטו המתלוננות להתלוות אל המערער לפאב בקיבוץ, שם שתו בירה ומספר כוסיות של משקה אלכוהולי. בתום הבילוי בפאב חזרו המתלוננות יחד עם המערער לביתו - דירת חדר שבה מיטה זוגית אחת צמודה לקיר וספה דו-מושבית. ה' נכנסה למיטה, לבושה גופייה, מכנסיים קצרים ובגדים תחתונים, ונשכבה בצד המיטה שצמוד לקיר. לאחר זמן מה נכנס המערער למיטה, לבוש מכנסיים קצרים וחולצה, ומספר דקות לאחר מכן נכנסה גם ח', לבושה מכנסים קצרים, גופייה ובגדים תחתונים.

4. לגרסת המתלוננות, בשלב זה החל המערער לבצע בהן מעשים מיניים בניגוד להסכמתן וחרף התנגדותן. תחילה החל המערער לגעת ב- ח'. לפי עדותה, הרים המערער את גופייתה עד לקו החזה, ליקק את גבה, נגע ברגליה והכניס את ידיו לתוך מכנסיה. כל זאת תוך ש- ח' מבקשת מהמערער כי יפסיק ו"נלחמת" להיזיז את ידיו. במהלך המשפט, כשנשאלה ח' מדוע לא קמה מהמיטה, השיבה כי היא חשה "מאובנת" ולא יכלה לקום. בין היתר, הסבירה כי בעבר נאנסה והתביישה "שזה קורה לי עוד פעם" (עמ' 46 לפרוטוקול). לאחר מכן, הפסיק המערער לגעת ב- ח' ופנה אל ה'. ח' העידה כי שמעה את ה' בוכה ומבקשת מהמערער שיפסיק, ומשלב זה ועד לבוקר שאחרי איננה זוכרת דבר. לפי עדותה של ה', המערער החל לגעת בה והוריד את המכנסיים והתחתונים שלבשה. ה' התנגדה לו בצורה ברורה, אך המערער לא הניח לה, וכל פעם הפסיק וחזר לגעת. בשלב מסוים הרגישה ה' כי המערער מנסה להחדיר את איבר מינו אל איבר מינה. ה' בכתה וניסתה לדחוף אותו, אך ללא הועיל. המערער החדיר את איבר מינו לאיבר מינה והגיע לפורקן. לאחר מכן קמה ה' לשירותים ונשארה שם במשך כשעה וחצי. ה' סיפרה כי כאב לה והיא דיממה מאיבר מינה.

5. לאחר שיצאה מהשירותים הבחינה ה' כי המערער לא נמצא - המערער היה באותו זמן במכולת - וכי ח' עודנה ישנה. ה' נכנסה למיטה ונרדמה אף היא. כעבור זמן מה העיר המערער את המתלוננות והביא עמו שתי כוסות קפה עבורן. ה' העידה כי ח' נכנסה לשירותים ואז פנה אליה המערער ואמר שהוא מצטער אם עשה או אמר משהו לא בסדר, וכי הוא היה ממש מסטול. המתלוננות נשארו עוד בביתו של המערער, שתו עמו קפה ועישנו סיגריה. תכנית המקורית של המתלוננות הייתה ללכת לים, אולם משהבינו כי בכוונת המערער להצטרף אליהן, התקשרה ח' לידידה, פני סלמן (להלן: סלמן) המתגורר ברמלה, לאחר ששלחה לו קודם לכן מסרון בבקשה שישתף עמה פעולה, והציגה מצג למערער לפיו הן מאחרות ועליהן לצאת כבר לרמלה.

6. המתלוננות אכן יצאו מהקיבוץ ונסעו לכיוון רמלה. השתיים העידו כי בדרך התקשתה ה' בנהיגה ו"בכתה המון". הן עצרו בבית קפה וסיפרו זו לזו על שחוו בלילה. בזמן כלשהו במהלך נסיעתן של המתלוננות לביתו של סלמן, שלחה ה' למערער מסרונים זועמים ("אני לא מאמינה שעשית את זה, חשבתי שאני מכירה אותך"; "אחרי כל מה שאתה מדבר על גברים שעושים מה שהם רוצים").

כשהגיעו המתלוננות לביתו של סלמן, הרגיש הלה שמהו אינו כשורה, אולם רק לאחר ש- ח' נכנסה למקלחת ו- ה' נשארה עמו ביחידות, סיפרה לו ה' כי היא נאנסה. בסופו של יום, שבו המתלוננות לביתה בקרית ארבע. ה' פגשה בחברתה תהילה גזית (להלן: גזית) שחיכתה לה ליד ביתה לאחר ש- ה' שלחה לה מסרון כי היא נאנסה. לפי עדותה של גזית, מצבה הנפשי של ה' היה מעורער והיא אמרה שכואב לה במפשעה. ח' העידה כי החלה לבכות כשנכנסה לביתה, והתקשרה לחברה לשעבר שלום (שי) רביבו (להלן: רביבו). ח' סיפרה לו שהמערער נגע בה, ויום למחרת, בעצתו, נטלה גלולה להפסקת הריון ("פוסטינור"), שכן לא הייתה בטוחה שזכרה את כל מה שאירע באותו הלילה.

7. כעבור שבוע, ביום 12.8.2011, התלוננה ה' במשטרה. ח' התלוותה אליה, והתלוננה בעצמה כעבור יומיים.

8. ה' נבדקה מספר פעמים בגין הדימום מאיבר מינה שנמשך לדבריה כחודשיים. שבועיים לאחר האירוע (ושבוע לאחר שהתלוננה במשטרה) נבדקה על-ידי פרופ' היס וד"ר קריספין במרכז הרפואי "וולפסון". בחוות הדעת שכתב פרופ' היס לאחר הבדיקה נכתב, כי ה' שיתפה פעולה, בכתה והייתה מעט לא רגועה. לפי ממצאי הבדיקה לא נמצאו באיבר מינה של ה' סימני חבלה טרייה, ועל כן נכתב בחוות הדעת כי לא ניתן לשלול או לאשש את עיקרי התלונה. כן נכתב כי ה' "מסרבת לבדיקה עם ספקולום [מכשיר רפואי המוחדר לנרתיק האישה - מ.מ] ע"י ד"ר פייט (לאיתור מקור הדימום בפות)". בעדותה בבית המשפט הסבירה ה' כי לא סירבה להיבדק, אלא ניסתה לשתף פעולה בהחדרת המכשיר אך לא הצליחה.

9. ה' העבירה, לבקשת המשטרה, בגדים לאיתור סימני זרע. כך העבירה שני זוגות תחתונים שלא כובסו שחשבה שלבשה אחד מהם בעת האירוע, ומכנסיים קצרים. בבדיקה ביוכימית של שני זוגות התחתונים נמצאו תגובות חיוביות המעידות על נוכחות של חומר חשוד כזרע. בבדיקה אימונולוגית התקבלה תגובה חיובית המעידה אף היא על נוכחות של חומר חשוד כזרע רק לגבי זוג אחד, אך בהסתכלות מיקרוסקופית לא נראו תאי זרע ואף לא נמצאה כמות מספקת של חומר דנ"א לבדיקה.

10. המערער נחקר לראשונה במשטרה ביום 15.8.2011. בחקירתו הכחיש המערער את גרסתו של המתלוננות מכל וכול, וטען כי לא התקיימו כלל מעשים מיניים בינו לבין המתלוננות, בהסכמה או שלא בהסכמה. כן מסר המערער

כי לכל היותר ליטף למתלוננות את הראש כאקט של חיבה, וכי התנצלותו בפני ה' בבוקר שלמחרת נאמרה על רקע חששו כי אולי ה' לא אהבה שליטף את ראשה. כך גם הסביר המערער את חליפת המסרונים בינו לבין ה' אחרי שהמתלוננות עזבו את הקיבוץ.

גם בעימותים שנערכו בין המערער לבין המתלוננות (עם כל אחת בנפרד), הכחיש המערער שעשה את המעשים המיוחסים לו. עם זאת טען, בעימות עם ה', כי בעבר - אך לא בליל האירוע - הם קיימו יחסי מין. המערער התמיד בהכחשתו הגורפת גם במענה ששלח למכתב היידוע שנשלח אליו מהפרקליטות, לפי סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), לפני הגשת כתב האישום נגדו. יצוין כי בחקירתו הנגדית בבית המשפט הסביר המערער, כי במענה למכתב היידוע החליט שלא לחזור בו מגרסתו השקרית במשטרה, אך בה בעת פירט את כל ה"היסטוריה המינית" בינו לבין ה' ולא זכר כי במשטרה הכחיש שקיים עמה יחסי מין בעבר (עמ' 44 להכרעת הדין).

11. ואולם, בעדותו בבית המשפט השתנתה גרסתו של המערער לחלוטין. המערער העיד, כי לאחר שחזר מהפאב בקיבוץ האווירה בין השלושה הייתה "מאד משוחררת. מאד כייפית" (עמ' 308 לפרוטוקול). לגרסתו, הוא ו-ה' התנשקו וקיימו יחסי מין, תוך כדי ש-ה' שוכבת עם הראש לצד השני ומגניבה מבטים. לאחר שגמר ונשאר ערום על המיטה, החלה ה' לגעת בו והוא קיים גם עמה יחסי מין. לאחר שגמר בפעם השנייה נרדם, והתעורר כאשר ה' נגעה באיבר מינו, קיים עמה שוב יחסי מין, הפעם אנאליים. המערער העיד כי בבוקר, לאחר שחזר מהמכולת והעיר את המתלוננות, האווירה בין השלושה הייתה מביכה ולא נעימה, וזאת משום שקיים יחסי מין עם שתי המתלוננות, ובפרט עם ה' לנגד עיניה של ה'. אשר לגרסה שמסר המערער במשטרה, העיד כי הוא הופתע מהחשדות שהועלו נגדו ונלחץ מאוד, ולכן הכחיש שקיים יחסי מין עם המתלוננות. כן העיד, כי חזר על גרסתו השקרית גם בעימותים שנערכו בינו לבין המתלוננות, לאחר שנועץ עם אחיו, משום שחשש כי שינוי הגרסה יוביל למעצרו ומתוך תקווה שהענין כולו יגמר. עוד העיד המערער כי חשב כך גם כששלח את המענה למכתב היידוע מהפרקליטות לפני הגשת כתב האישום נגדו, שבו חזר בעיקרון על גרסתו השקרית. המערער העיד כי הוא סבור שהתלונה של ה' הוגשה בשל כעסה עליו על שקיים יחסי מין עם חברתה ה', וכי ה' אף הפיצה שמועה בעיר מגוריהם לגבי קיום יחסי מין בשלישייה במטרה לגרום ל-ה' להעיד נגדו.

הכרעת הדין וגזר הדין

12. בית המשפט המחוזי, בפסק דין שניתן פה אחד (מפי כב' השופט י' צלקובניק), ראה לקבל את גרסתו של המתלוננות במלואה, וקבע - בניגוד לטענות ההגנה - כי המתלוננות לא הגזימו בתיאוריהן כלל ועיקר, וכי לא הייתה למתלוננות כל סיבה להעליל עלילת שווא על המערער. כן קיבל בית המשפט את גרסתה של ה' לפיה הקשר הזוגי בינה לבין המערער הסתיים מספר חודשים לפני האירוע, וכי במסגרת הקשר ביניהם לא קיימו השניים יחסי מין כלל. נקבע, כי טענתו של המערער לפיה הקשר הזוגי בין השניים נפסק רק כחודש לפני האירוע, וכי ה' התוודתה בפניו כי היא אוהבת אותו, איננה אמת והיא נועדה אך לתמוך בטענת המערער כי תלונתה של ה' במשטרה הייתה שקרית ונקמנית.

13. בית המשפט דחה גם את טענתו של המערער כי ה' הסתירה במכוון את העובדה שהיא קיימה עמו יחסי מין מלאים. התרשמותו של בית המשפט הייתה, כי עדותה של ה' מהימנה, ובית המשפט מצא חיזוק לכך בעובדה ש-ה' לא הסתירה שקיימה יחסי מין בנסיבות אחרות יומיים לפני מועד האירוע וגם לא כי היא נטלה גלולה להפסקת היריון לאחר האירוע בבית המערער חרף הבנתה שהדבר יכול להתפרש שהיא קיימה יחסי מין מלאים עם המערער. נקבע כי ניסיונות המערער להסביר מדוע נמנעה ה' מלהעיד על שקיימה יחסי מין מלאים עם המערער, לא מתיישבים עם הגיונם של דברים, וכי גרסתה של ה' לפיה המערער "רק" ביצע בה מעשה מגונה אף לא מתיישבת עם טענת המערער כי מדובר

בעלילת השווא, שכן אם היה בטענה ממש אין זה ברור מדוע נמנעה ח' מלייחס למערער מעשה מוגמר של אינוס במקום רק ביצוע מעשה מגונה.

14. גם טענת ההגנה כי התנהגותן של המתלוננות בזמן האירוע ולאחריו לא מתיישבת עם גרסתן, נדחתה. בית המשפט קבע, כי העדר התנגדות תקיפה מצד שתי המתלוננות הוסברה בעדויותיהן על רקע תחושת חוסר האונים, הבושה וההתאבנות שהן חשו בעת המעשים. כן נקבע, כי העובדה שהן המשיכו לישון עד שעת צהריים במיטת המערער, לאחר שהסתיימו אירועי הלילה, אינה מעידה על כך ששנתן הייתה שלווה ורגועה כטענתו של המערער, והודגש כי על פי עדותן הן נרדמו עם בוקר למספר שעות מצומצם בלבד. גם לגבי העובדה שהמתלוננות לא עזבו את בית המערער מיד לאחר האירוע, נקבע כי אין היא מחזקת את גרסת המערער. בית המשפט קיבל את הסברה של ה' כי לא עזבה מידית את הקיבוץ בשל המצב הנפשי שבו הייתה שרויה, שאף בא לידי ביטוי בנהיגתה לאחר שעזבו את הקיבוץ בצהרי היום. בנוסף נקבע, כי האווירה "המביכה" ששררה בין השלושה בבוקר שאחרי האירוע לא נבעה מתחושות הכעס והמבוכה בין שתי המתלוננות, כפי שטען המערער, וכי הבאת כוסות הקפה על-ידו והתנצלותו בפני ה' בזמן ש- ח' הייתה בשירותים, לגביה נקבע שהיא ראשית הודיה, נועדו להרגיע את המצב. בהקשר זה אף נקבע, כי המתלוננות ביקשו להציג בפני המערער מצג שווה לפיו הכול כשורה, כפי שעולה הדבר גם מהמסרון ששלחה ח' לסלמן במטרה שהלה ישתף עמה פעולה, כדי שהמערער לא ינסה לסכל את יציאתן מהקיבוץ. בית המשפט אף עמד על מצבן הנפשי של המתלוננות לאחר האירוע, כפי שעולה הדבר מדבריהם (חלקם בעדות וחלקם בהודעות) של סלמן, גזית, רביבו ואחרים, ששמעו מפי המתלוננות על המעשים המיניים שעות בלבד לאחר האירוע, וקבע כי מצב נפשי זה מתיישב עם גרסתן ולא עם גרסתו של המערער.

15. לבסוף, עמד בית המשפט על שקריו של המערער בחקירתו במשטרה, שכאמור תרצם המערער בכך שהיה לחוץ ולאחר מכן כי הרגיש כבול לגרסתו השקרית בשל החשש שמא חזרה מדבריו תשמש עילה למעצרו. בית המשפט ראה בשקרים אלה תמיכה נוספת לגרסת המתלוננות.

16. נוכח כל האמור הרשיע בית המשפט את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

17. בית המשפט גזר על המערער עונש כולל של חמש וחצי שנות מאסר בפועל ו- 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים. כן הטיל בית המשפט על המערער לשלם פיצוי ל- ה' בסך 50,000 ₪, ול- ח' בסך 10,000 ₪.

18. בבואו לגזור את דינו של המערער, קבע בית המשפט כי מתחם העונש הראוי לגבי עבירת האינוס הוא 4 עד 7 שנות מאסר בפועל, וכי מתחם העונש הראוי לגבי העבירה של מעשה מגונה הוא 9 עד 18 חודשי מאסר בפועל. בקבעו כך, הביא בית המשפט בחשבון בין היתר את חומרת העבירות, את נסיבות ביצוען שלא לוו באיומים או באלימות חמורה, את ניצול האמון של המתלוננות במערער ואת ההשלכות הנפשיות הקשות שנגרמו למתלוננות, ובפרט ל- ה'. אשר לגזירת עונשו של המערער בתוך המתחם, הביא בית המשפט בחשבון בעיקרו של דבר את העובדה שלמערער אין עבר פלילי, את אורח חייו הנורמטיבי עד לאירוע, ומנגד את העדר האמפתיה מצדו כלפי המתלוננות.

הערעור על הכרעת הדין

19. בערעורו לפנינו חוזר המערער על גרסתו לפיה המתלוננות שכבו עמו מרצון, ולאחר אירועי הלילה, בדו

מליבן את סיפור האונס והמעשים המגונים בשל תחושות של כעס ובושה שהתעוררו בקרבן בעקבות המעשים המיניים שהתבצעו בהסכמה. ביסוס לגרסתו מוצא המערער באלה: חוסר ההיגיון הטמון לדידו בגרסת המתלוננות לנוכח התנהגותן בזמן האירוע ולאחרי - כשעיקר בכך, כפי שהתחדד הדבר בדיון, הוא ש- ח' לא יכלה שלא לדעת או להבין ש- ה' נאנסת כיוון שהיא שכבה לצדה; הסתירות הקיימות בגרסת כל מתלוננת והסתירות הקיימות בין שתי הגרסאות; עדויות של חברים לפיהן המערער סיפר להם מיד בסמוך לאירוע שהוא קיים יחסי מין בהסכמה עם שתי המתלוננות; וכן הממצאים האובייקטיביים שמחלישים לדידו של המערער את גרסת המתלוננות ותומכים בגרסתו שלו. המערער טוען גם, כי שמיעת עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת לפני כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ בלבד, אף שהרכב השופטים היושב בדיון כבר נקבע, גרמה לו לעיוות דין חמור, שכן לא כל שופטי ההרכב התרשמו מעדותה של ח' באופן בלתי אמצעי, ומכאן שלא יכלו לקבוע על בסיסה ממצאי מהימנות. ובנוסף טוען המערער, כי בית המשפט לא היה צריך ליתן משקל כה רב לשקרים שמסר במשטרה.

20. לחלופין נטען, כי בית המשפט היה צריך להעלות מיוזמתו את האפשרות שהמערער לא יכול היה "לפתח" יסוד נפשי של מטרה מיוחדת כפי שנדרש לצורך הרשעתו בביצוע מעשה מגונה ב- ח', בשל השפעת האלכוהול שצרך באותו הלילה.

דיון והכרעה

21. כמתואר לעיל, הכרעת הדין מבוססת בעיקר על האמון המלא שניתן בגרסת המתלוננות. בית המשפט המחוזי קבע כי המתלוננות העידו באופן כן ומדוד, ומצא כי גרסתן הייתה סדורה ובעלת היגיון פנימי. טענות המערער לסתירות שונות בדברי המתלוננות נדחו באופן מנומק. בנוסף, מצא בית המשפט תימוכין לגרסת המתלוננות בדבריהם של אחרים, בהודעות שהוגשו לבית המשפט ובעדויות שנשמעו לפניו, וכן בשקרי המערער - עליהם העיד המערער בעצמו - שנמסרו בחקירתו במשטרה, בעימותים שנערכו לו עם כל אחת מהמתלוננות ובמענה ששלח למכתב היידוע שנשלח אליו מהפרקליטות. בית המשפט קבע כי אין לסמוך גם על הגרסה שמסר המערער בעדותו בבית המשפט נוכח שקריו האמורים. כב' השופט צלקובניק (שכתב כאמור את חוות הדעת העיקרית) אף ציין כי צפה בחקירתו המוקלטת של המערער והתרשם שהמערער "מסוגל לשקר כמעט בלי להניד עפעף" (עמ' 57 להכרעת הדין).

22. טענותיו של המערער הן ברובן חזרה על טענותיו שנבחנו לעומק ונדחו בבית המשפט המחוזי באופן מנומק ומשכנע; וכפי שיפורט להלן, טעמיו של בית המשפט לדחיית הטענות, כמו גם כל קביעותיו העובדתיות ומסקנותיו בהכרעת הדין, מקובלות עליו במלואן ואיני סבור שיש מקום להתערב בהן. מבט-על, ובטרם נצלול לעומקם של דברים, אומר בתמצית, כי לשיטתי, מארג הראיות - הכולל את גרסתן של המתלוננות, שבמבט ראשון איננה טריוויאלית, הראיות והעדויות הנוספות על מצב הנפשי בסמוך לאחר האירוע ושקרי המערער במשטרה - אינו מותיר ספק של ממש בדבר אשמתו של המערער. גרסתו המאוחרת של המערער, לפיה בליל האירוע קיימו השלושה יחסי מין "סוערים" בהסכמה ורק כתוצאה מכעס ועלבון שחשה ה' העלילו המתלוננות על המערער עלילת שווא, אין בה כדי לעורר ספק סביר באשמתו.

זוהי תמצית הדברים - ועתה לבחינת הטענות השונות.

א. שמיעת עדותה של ח' בעדות מוקדמת

23. תחילה מן הראוי להידרש לטענת המערער לפיה שמיעת עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת גרמה למערער לעיוות דין. דין הטענה להידחות. ראשית יודגש - ועל כך דומה שאין מחלוקת - כי שמיעת העדות על-ידי כב' סגנית הנשיא בלבד, בעת שכבר נקבע הרכב השופטים שידון בתיק, נעשתה בסמכות (ראו סעיפים 117 ו- 235 לחוק סדר הדין הפלילי). טענתו של המערער אינה מתייחסת אפוא לשאלת הסמכות, אלא לשאלה בדבר אופן הפעלת הסמכות בנסיבות המקרה הקונקרטי. ובמילים אחרות, טענתו היא, כי לא היה מקום בנסיבות הענין לגבות את העדות באופן שבו נגבתה, ומשגבתה העדות כך - לא היה מקום לקבוע ממצאי מהימנות על בסיסה. אלא שבנסיבות המקרה דן הוקלטה העדות בווידיאו, כך ששני שופטי ההרכב שלא נכחו בעת גביית העדות, יכלו להתרשם ממנה בצורה טובה יחסית (על אף שצפייה בווידיאו אינה זהה מבחינת טיבה לשמיעת העדות בזמן אמת ולאפשרות להציג שאלות לעדה). יתר על כן, כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ, ששמעה את העדות, הציגה לעדה שאלות "בזמן אמת" והתרשמה כי עדותה מהימנה, הייתה אחת משופטי ההרכב שדן בתיק. ובנוסף, בית המשפט המחוזי מצא ראיות נוספות שתמכו בעדותה של ח' והתיישבו עם גרסתה, ביניהן עדותה של ה', שאף שלא העידה על פרטי הדברים שקרו ל- ח', תומכת היא באופן ברור בגרסתה של ח'. בנסיבות אלה, איני סבור שיש בטענת המערער כדי להוביל למסקנה שלא היה מקום לקבוע ממצאי מהימנות כלל על בסיס עדותה של ח'.

24. בשולי הדברים ראיתי לציין, כי המשיבה טענה בעיקרי הטיעון שהוגשו מטעמה כי טענת המערער בענין העוול שנגרם לו בשל העדות המוקדמת הועלתה לראשונה בערעור, וכי אף כשנודע בבוקר העדות על דחיית חזרתה של ח' לחו"ל (וזו הייתה הסיבה לבקשה לגבות את עדותה כעדות מוקדמת), לא טען בא-כוח המערער דאז כי יש לדחות את מועד העדות ולקיימו לפני הרכב השופטים כולו. אלא שלא כך היו פני הדברים: בהודעה שהגישה המשיבה לבית משפט קמא ביום 15.4.2012, לאחר שכבר נגבתה עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת, נמסר כי המשיבה למדה על דחיית חזרתה של ח' לחו"ל בבוקרו של יום העדות אך לא עדכנה את בית המשפט ואת בא-כוח המערער דאז "בזמן אמת" בדבר ידיעתה זו, ורק לאחר מחשבה נוספת מצאה לנכון לעדכן בדבר. לפיכך, ברי כי בא-כוח המערער דאז לא ידע "בזמן אמת" על דחיית חזרתה של ח' לחו"ל ולפיכך לא יכול היה לבקש את דחיית עדותה מטעם זה. מכל מקום, אין זה העיקר בענייננו, שכן כאמור יש לדחות את טענת המערער מהסיבות שפורטו לעיל.

ב. חוסר היגיון בגרסת המתלוננות - האומנם?

25. עתה יש להידרש לטענת המערער לפיה גרסת המתלוננות היא חסרת היגיון. טענה זו נדחתה בבית המשפט המחוזי - ובצדק - לא רק בשל האמון שרחש בית המשפט למתלוננות, ואף לא רק משום התמיכה שמצא לגרסתן בדבריהם של אחרים ששמעו מפיהן גרסה זו בסמוך לאחר האירוע, אלא גם על רקע ההבנה, המושרשת היטב בפסיקה, כי אף שלא אחת נראית התנהגותו של קרבן עבירות מין למשקיף מן הצד תמוהה או בלתי הגיונית, אין הדבר מצביע על כך שגרסתו היא בלתי מהימנה וכי העבירה לא בוצעה. אכן -

"אין נאנסת טיפוסית, אין סולם תגובות אחד, ואחד בלבד, שלו ניתן לצפות. התנהגות של קורבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה" (ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (24.7.2006)).

26. בית משפט זה כבר עמד לא פעם על כך, שהמתבונן מן הצד, מתקשה לשפוט התנהגותן של נפגעות עבירות מין בזמן אמת, ואין מקום להפעלת אמות מידה של "סבירות" על התנהגות קרבנות עבירה בעת מצוקתם. העובדה שתגובותיהם הרגשיות והתנהגויותיהם של קרבנות עבירה, בפרט בעבירות מין, עלולות להיראות תמוהות, איננה ראייה

לכך שהמעשה לא בוצע. עמדה על כך השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש בע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 888, 873 (2001) -

"... עם השנים גברה ההכרה כי המציאות מורכבת יותר מהתפיסה החברתית הדוגמטית המניחה כיצד על אישה להתנהג בעקבות מעשה אינוס, וכי תיתכן קשת של תגובות ודרכי התמודדות מצד הקורבן למעשה האינוס. יש שאישה בוחרת בגישה של שכנוע ומבקשת להניא את האנס ממעשיו בדברים רוגעים (ראו ע"פ 256/78 הן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 589). ויש שאישה נאבקת ומתנגדת בכוח למעשה האינוס (ראו ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45). מנגד, יש מצבים שבהם האישה אינה מתנגדת בכוח ואינה צועקת לעזרה, בין היתר, נוכח פחד וחוסר אונים שבהם היא שרויה. לעתים מבכרת האישה שלא להתנגד פיזית עקב היות כוחה נחות ביחס לזה של הגבר וכן עקב כך שניסיון חייה לא הכשירה לחילופי מהלומות..."

דברים ברוח דומה קבעה השופטת (כתוארה אז) מ' נאור בע"פ 2606/04 בנבידה נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (26.4.2006):

"27. הנה כי כן, בקשת שלמה של מקרים ונסיבות לא נדרש כלל מהאישה להביא לידי ביטוי חיצוני פעיל את אי הסכמתה לקיומם של יחסי מין. התנהגותה של אישה במצבים אלו זכתה בפסיקה לכינויים מכינויים שונים - 'פסיביות', 'שיתוק-של-הלם', 'נאלם קולה', התנגדות 'שבלבן פנימה', 'הסכמה שבשתיקה' או 'כניעה' ו- 'השלמה' (ראו, על פי סדר הופעתם - ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (3) 775, 769; עניין טייב בע' 324; ע"פ 959/90 פריג' נזאם נ' מ"י (לא פורסם); ע"פ 862/80 מדינת ישראל נ' שבירו, פ"ד לה (2) 777, 775; עניין פלוני בע' 425; ע"פ 3274/94 פלוני נ' מ"י, פ"ד נ (5) 360, 353).

המשותף למכלול זה של מצבים הוא שיסוד אי ההסכמה בא לידי סיפוקו גם כאשר אין לו ביטוי אקטיבי. קביעה זו נובעת מתוך הבנה למצוקה בה שרויה אישה בסיטואציה של אינוס ומוטב נאמר מתוך הבנה שלעיתים אין בכוחנו להבין. אין לשפוט בכלים של סבירות ורציונאליות את התנהגותו של אדם, השרוי במצוקה ופחד; לעיתים אוחז בו השיתוק ולעיתים חששו שיבולע לו עוד יותר אם יביע התנגדות מביא אותו לאי החצנת אי הסכמתו כליל:

'אין כל חולק, כי על בית-המשפט הדין באישומים שבמרכזם עבירות מין לשוות לנגד עיניו את ייחודן של עבירות אלה, את הטראומה והנזק הנפשי המוסבים לקורבן ואת הקושי הכרוך בחשיפתן; עליו להימנע מתהיות עקרות בדבר 'סבירות' התנהגותה של הקורבן, להביא בחשבון תגובות כאלם, שיתוק וקיפאון כתגובות אפשריות לסיטואציה קשה ומאיימת וליתן דעתו על הקושי שבמתן עדות בהירה, קולחת ומפורטת' (ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' מקסים בלאוסוב (לא פורסם)).

27. הדברים הנ"ל יפים גם לענייננו. אכן, ייתכן שהתנהגותן של המתלוננות בזמן האירוע ולאחריו עלולה להראות לצופה מן הצד ובמרחק של זמן בלתי הגיונית. במיוחד אמורים הדברים לנוכח כך שכל מתלוננת הבינה, בשלבים מסוימים, כי המערער מבצע מעשים מיניים בחברתה, ובכל זאת לא עמד לה כוחה לעצרו או לקום וללכת. סיטואציה זו - המשמשת עיקר בטענת המערער להראות כי גרסת המתלוננות איננה הגיונית - אינה פוגמת במהימנותן של המתלוננות. בנסיבות המקרה דנן ייתכן גם שניתן לספק "הסבר רציונלי" לחוסר האונים ולאבדן הזיכרון (השכונ, blackout) שעליהם דיווחה ח', על רקע תקיפה מינית קודמת שעברה, כפי שמסרה בעדותה. מכל מקום, כמסבר

לעיל, בית המשפט המחוזי התרשם מעדויותיהן של המתלוננות כמהימנות ביותר ומצא להן תימוכין בראיות האחרות, ולפיכך קבע כי גרסתן מקובלת עליו במלואה. לא ראיתי כל סיבה להתערב בקביעה זו.

ג. סתירות נטענות בגרסאות המתלוננות

28. גם הטענה לפיה קיימות סתירות בגרסאות המתלוננות נדחתה על-ידי בית משפט קמא ונקבע כי אין בה ממש. כך למשל, קבע בית המשפט - בניגוד לטענת המערער - כי העובדה שבמסרונים ששלחה ח' לידידה סלמן בבוקר יום שבת שלאחר האירוע אין ביטוי למצוקה בה נמצאה לטענתה, אינה סותרת את דבריה כי הייתה אפאתית. נקבע כי תוכן המסרונים אינו מצביע בהכרח על כך שמצב רוחה של ח' היה שפיר, אלא על כך ש- ח' לא רצתה לשתף את סלמן בתחושותיה, כפי שגם נמנעה מלשתף אותו לאחר שהגיעו המתלוננות לביתן, בהתאם לדברים שמסר סלמן במשטרה. כן קבע בית המשפט - גם זאת בניגוד לטענת המערער - כי העובדה שהסדר הכרונולוגי של התקיפה המינית בגרסת כל מתלוננת לא היה זהה, אינה מצביעה על סתירה מהותית, שכן לא ניתן לצפות מהמתלוננות לדיוק בתיאור סדר הפעולות שאירעו, במיוחד לא לנוכח דבריה של ח' כי בשלב מסוים היא התאבנה ולקתה בחשכון (blackout).

הנה כי כן, גם טענות אלה נבחנו על-ידי בית משפט קמא ונמצא להן הסבר הגיוני ומספק, ואין לי אלא להצטרף בהסכמה לקביעותיו אלה של בית המשפט מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין.

ד. הממצאים האובייקטיביים

29. בנוסף, גם הטענה לפיה "הממצאים האובייקטיביים" הקיימים מחלישים את גרסת המתלוננות דינה להידחות. בהקשר זה טוען המערער, כי דבריה של ח' כי היא נטלה גלולה להפסקת היריון מעידים על כך שהיא קיימה עמו יחסי מין, בניגוד לגרסתה וכפי שהוא העיד בבית המשפט, וכי הסבריה לכך לפיהם היא לא זוכרת אם קיומו יחסי מין אם לאו, אינם מתקבלים על הדעת. בית המשפט המחוזי עמד על כך ש- ח' העידה בכנות ובגילוי לב, כי נטלה את הגלולה מתוך חשש שמא קיומו יחסי מין אך היא לא זוכרת אם כך אכן היה בגלל המצב ההכרתי שבו הייתה שרויה לטענתה. הודגש גם, כי אם כטענת המערער המתלוננות ביקשו להפלילו במעשים שלא ביצע, לא ברור מה טעם היה ל- ח' לטעון כי המערער ביצע בה "רק" מעשה מגונה, וגם לפיכך אין ממש בטענה כי נטילת הגלולה תומכת בגרסתו ולא בגרסת המתלוננות. הנמקתו זו של בית המשפט מקובלת עליו במלואה.

גם הטענה כי סירובה של ח' לעבור בדיקה באמצעות ספקולום לאיתור מקור הדימום באיבר מינה מחלישה את גרסת המתלוננות שכן הבדיקה יכולה הייתה לאשש או להפריך את הגרסה, נדחתה בבית המשפט המחוזי, וגם בענין זה מקובלת עליו הנמקתו של בית המשפט. ה' העידה כי לא סירבה לעריכת הבדיקה הפנימית, אלא ניסתה להיבדק מספר פעמים בעזרתם של רופאים ואחיות, אך לא הצליחה, וה"סירוב" שנרשם בחוות דעתו של פרופ' היס נועד ככל הנראה לצרכי שחרור (עמ' 222 לפרוטוקול). בית המשפט קבע, כי מהרישום שערך פרופ' היס בחוות הדעת עולה, כי ה' שיתפה פעולה לאורך הבדיקה, ועל כן אין להוציא מכלל אפשרות, בהעדר עדות ישירה בענין זה, כי ה' לא סירבה "סירוב דווקני".

ה. שקרי המערער במשטרה

30. כידוע, שקרי נאשם בחקירתו ובעדותו יכולים לחזק את ראיות התביעה (ע"פ 334/02 סיבוי נ' מדינת ישראל (13.1.2003); ע"פ 2468/03 אלבויראת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.1.2004)). יש לדחות גם את טענת המערער כי בית משפט קמא ייחס משקל רב מדי לדברי השקר שמסר לפני עדותו בבית המשפט, באופן שמנע מבית המשפט לקבל את גרסתו המהימנה בעדותו. ראשית יאמר, כי גם אם באופן כללי, ובמנותק מנסיבות המקרה הקונקרטי, הסבר כגון זה של המערער לשקריו במשטרה אינו בהכרח מופרך, הרי שבענייננו יש לייחס משקל רב לכך שהמערער חזר על שקריו שוב ושוב לאורך זמן - גם בעימותים שנערכו לו עם כל אחת מהמתלוננות וכן במענה ששלח למכתב היידוע מהפרקליטות. יתר על כן, בית המשפט ציין במפורש בפסק הדין כי הוא צפה בקלטת החקירה של המערער והתרשם כי המערער "מסוגל לשקר כמעט בלי להניד עפעף" (עמ' 57 להכרעת הדין). כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ, שהצטרפה בהסכמה לפסק הדין, אף הוסיפה כי:

"הצופה בקלטות החקירה השונות של הנאשם (ובמיוחד קלטת החקירה הראשונה - ת/1, במצלמה מס' 2 המתמקדת בנאשם), אותן חקירות בהן הודה בפה מלא כי שיקר לכל אורכן, מסיים את הצפייה כשהוא יותר ממוטרד ממה שראה. הנאשם משקר במצח נחושה, כאשר הוא עוטה על פניו אותו מבט תמים, קורבני, שעטה על פניו גם כשהעיד בפנינו. מחשבה זו מטרידה, לשון המעטה, ותומכת רבות במסקנה, שאין ליתן כל אמון בגרסת הנאשם. תמונה, כידוע, טובה מאלף מילים".

ולבסוף בהקשר זה יש להדגיש, כי הכרעת הדין מבוססת בעיקרה על עדויותיהן של המתלוננות, שלהן כאמור רחש בית המשפט אמון מלא, כמו גם על הראיות והעדויות האחרות שתמכו בגרסת המתלוננות. שקרי המערער היוו - כפי שעולה הדבר מהכרעת הדין - רק נדבך נוסף לתמיכה בעדויות המתלוננות ובראיות הנוספות שביססו את המסקנה כי יש להרשיע את המערער במעשים המיוחסים לו.

ו. עדויות חברים

31. לטענת המערער, הוא סיפר מיד בסמוך לאירוע לחבריו כי קיים יחסי מין עם שתי המתלוננות - ובמשפט העידו על כך עדי ההגנה אחיעזר, ארדני ופינקוס - ודבר זה תומך בגרסתו. לענין זה הגיש המערער גם בקשה להגשת ראיות נוספות בערעור - להעיד לפני הערכאה הדיונית חברים נוספים להם סיפר כדי להוכיח טענה זו.

בית המשפט המחוזי שמע את עדויותיהם של עדי ההגנה אחיעזר, ארדני ופינקוס, אך לא רחש אמון לדבריהם, וקבע כי עדויותיהם היו מגמתיות. המדובר בקביעת מהימנות מובהקת של הערכאה הדיונית שבהעדר טעם של ממש אין מקום להתערב בה. למעלה מן הצורך אוסיף, כי אף אם היה בית המשפט מקבל את גרסת עדי ההגנה בנקודה זו, עדיין אין בכך כדי לתמוך בגרסת המערער. ברי כי העובדה שהמערער סיפר לחבריו כי קיים יחסי מין עם שתי המתלוננות, אינה מלמדת בהכרח כי כך היה. אין לצפות מאדם שביצע אונס ומעשים מגונים שיספר זאת לחבריו. לענין התמיכה הראייתית, אינו דומה כלל מצב בו קיימת עדות על כך שהמתלוננת סיפרה מיד לאחר אירוע אונס על שאירע לה, לרבות המצב הנפשי המלווה סיטואציה כזו, למצב בו קיימת עדות על כך שחשוד באונס סיפר לחבריו על מעלליו המיניים מבלי לציין שלא נעשו בהסכמה. הן מטעם זה והן מהטעם שהבקשה להגשת ראיות נוספות בערעור אינה עומדת בתנאים הנדרשים לכך (ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289, 296 (1997); ע"פ 334/86 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 857, 870-871 (1990)), איני סבור כי יש להיעתר לבקשת המערער.

ז. הטענה החלופית - סייג השכרות

32. ואחרון לענין הכרעת הדין - הטענה החלופית של המערער לענין סייג השכרות, הקבוע בסעיף 34ט לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לטענת המערער, אף שהדבר לא נטען לפני בית המשפט המחוזי היה על בית המשפט להעלות מיוזמתו את האפשרות שהמערער לא יכול היה "לפתח" את היסוד נפשי של מטרה מיוחדת הנדרש לצורך הרשעה בעבירה של מעשה מגונה (ראו סעיף 348(ו) לחוק העונשין) בשל השפעת האלכוהול שצרף. טענה זו יש לדחות, והטעם לכך הוא ברור - עסקינן בטענה המצריכה תשתית עובדתית (ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (1.12.2011), להלן: ענין ג'אן), ותשתית ראייתית המצביעה על שכרותו של המערער כדי תחולת הסייג לא נמצאה בחומר הראיות. למעשה, התשתית העובדתית הקיימת בתיק דווקא מצביעה על ההיפך: המערער עצמו העיד, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, כי הוא לא היה שיכור, אלא לכל היותר "מסטול" ו"משוחרר" (עמ' 265, 293 ו- 294 לפרוטוקול). ויתר על כן, אחת מטענות ההגנה של המערער בבית המשפט המחוזי הייתה, כי המתלוננות ניסו להשחיר את דמותו כשתיארו אותו ללא בסיס ושלא בצדק כ"שיכור שלוח רסן" (עמ' 49; אגב, בית המשפט דחה את הטענה כי כך ניסו המתלוננות להציג את המערער. ראו עמ' 52-53 להכרעת הדין).

בנוסף, אין חולק כי המערער וחבריו שתו באותו ערב אלכוהול מרצונם החופשי, ומכאן שהוראת סעיף 34ט(א), הפוטרת מאחריות פלילית בגין מעשה שנעשה "במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו" של העושה, אינה רלוונטית בנסיבות ענייננו. לעומת זאת במצב בו אדם מכניס עצמו מרצון למצב של שכרות, ברגיל הוא נושא באחריות מלאה בפלילים, למעט מקרה בו היסוד הנפשי הנדרש הוא של כוונה (ע"פ 8739/12 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (9.6.2015); ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (22.2.2007); ענין ג'אן, פסקה 12).

33. מכל מקום, הנטל להוכחת סייג השכרות מוטל על כתפי הנאשם הטוען לו, ברמה של ספק סביר (ע"פ 8274/13 מדינת ישראל נ' אבו ראס, פסקה 23 (12.6.2014)). יש לזכור גם, כי אין די בקביעה לפיה האלכוהול שנצרך השפיע על תפקודו של הנאשם כדי להגיע למסקנה כי קמה לו הגנת השכרות, אלא יש להראות "כי לחומר המשכר הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשלוט במעשיו" (ע"פ 2454/02 טיקמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (12.12.2005)). כאמור, לא זו התשתית העובדתית הקיימת בענייננו. בנסיבות אלה, ברי כי לא היה על בית המשפט המחוזי לבחון מיוזמתו את האפשרות - העומדת בניגוד לגרסתו של המערער - לפיה המערער היה שיכור באופן שמנע ממנו "לפתח" יסוד נפשי המספיק להרשעו בעבירה של מעשה מגונה, וממילא ברור, לנוכח התשתית הראייתית שעמדה לפני בית המשפט ולנוכח הרף הגבוה החיוני להוכחת הטענה, כי לו היה נדרש בית המשפט לבחינה מעין זו, מסקנתו הייתה כי אפשרות כזו איננה בנמצא.

ח. סיכום הדברים

34. לא נמצא טעם להתערב בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, אשר בחן לעומק את טענות המערער ודחה אותן אחת אחת, כמפורט לעיל. בחינת חומר הראיות כולו לא מותירה ספק של ממש בדבר אשמתו של המערער. גרסתו - שהחלה במשטרה כהכחשה גורפת, ובבית המשפט השתנתה "מן הקצה אל הקצה" לכדי תיאור מפורט של סצנת מין "סוערת" - אינה מתיישבת עם חומר הראיות ואינה מותירה פתח לתרחיש אפשרי וסביר אחר זולת התרחיש

העולה מעדויותיהן של המתלוננות.

מסקנתי היא, כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

35. משדחינו את ערעורו של המערער על הכרעת הדין, נותר לדון בטענותיו כנגד גזר הדין. כמפורט לעיל, על המערער נגזרו חמש וחצי שנות מאסר בפועל ו- 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וכן הוטל עליו לשלם פיצוי למתלוננות בסך כולל של 60,000 ₪.

36. לטענתו, בית המשפט המחוזי החמיר עמו יתר על המידה, משום שלא נתן די משקל לכך שנסיבות העבירה אינן מצויות במדרג החומרה העליון - הן בשל כך שהמעשים לא לוו באיומים או באלימות חמורה והן בשל כך שלא היה מדובר בתכנון מראש. כמו כן נטען, כי בית המשפט לא ייחס די משקל לכך שהמערער הוא צעיר בתחילת דרכו, נעדר עבר פלילי, קיים אורח חיים נורמטיבי עד לאירוע, שירת שירות קרבי בצה"ל, לא הסתבך בפלילים גם לאחר האירוע, ולכך שמדובר במאסרו הראשון אשר ישליך באופן חמור ויגרום לו נזק בלתי הפיך בהמשך חייו.

37. המשיבה מצדה מתנגדת להקלה בעונשו של המערער, וטוענת כי בית המשפט הביא בחשבון את מכלול נתוניו האישיים של המערער בגזירת עונשו.

38. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בעונש שקבעה הערכאה הדיונית. התערבות כאמור שמורה למקרים שבהם חרגה הערכאה הדיונית באופן קיצוני מרמת הענישה הנוהגת או אם נפלה בגזר הדין טעות בולטת (ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.2006); ע"פ 9437/08 אלגריסי נ' מדינת ישראל (12.5.2009); ע"פ 7296/07 תורן נ' מדינת ישראל, (12.8.2010)).

לא זה המצב בענייננו. בית המשפט המחוזי שקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים בקבעו את מתחם הענישה הראוי. כך עמד בית המשפט בין היתר על חומרת עבירת האינוס ועל עונש המינימום שנקבע לעבירה (סעיף 355(א) לחוק העונשין), וכן על נסיבות ביצוען של העבירות, אשר מחד גיסא לא לוו באיומים או באלימות חמורה, ומאידך גיסא נעברו תוך ניצול האמון שנתנו המתלוננות במערער והותירו במתלוננות צלקת נפשית חמורה (לגבי הנזק שנגרם ל- ה' התרשם בית המשפט גם מתסקיר נפגעת עבירה שנערך בעניינה, שאף הוצג לעיונו). גם בגזירת עונשו של המערער בתוך מתחם זה - וכלפי כך בעיקר מכוונות הטענות בערעור - הביא בית המשפט בחשבון שיקולים שונים לחומרה ולקולא. בכל אלה איני סבור שיש מקום להתערב. בית המשפט איזן נכונה בין השיקולים השונים, הביא בחשבון את נתוניו האישיים של המערער, וסופו של דבר שתוצאת גזר הדין מקובלת עליי.

39. דעתי היא, על כן, כי גם דין הערעור על גזר הדין להידחות.

אחר דברים אלה

40. ביום 29.12.2015, כחודש לאחר שנשמע התיק לפני ההרכב, הוגשה בקשה מטעם בא-כוח המערער לעיון נוסף בתסקיר נפגעת העבירה שנערך לפני מתן גזר הדין וששימש, כאמור, נתון נוסף בגזירת העונש. בא-כוח המערער ביקש כי יתאפשר לו לעיין באופן מעמיק בתסקיר. לטענתו, ניתן לו לעיין בתסקיר במהלך הדיון אך לדקות ספורות. מעבר לכך לא ניתן טעם מדוע יש צורך לעיין בתסקיר בשלב זה. המדינה התנגדה לבקשה. לא ראינו להיעתר לבקשה. בא-כוח המערער לא נימק מדוע נדרש העיון בשלב זה, כחודש לאחר שנשמע התיק לפני ההרכב, ועל פני הדברים אכן לא ברור הצורך. יצוין גם, כי חלקים מהתסקיר פורטו בגזר דינו של בית משפט קמא.

סוף דבר

41. אציע לחבריי לדחות הן את הערעור על הכרעת הדין והן את הערעור על גזר הדין.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט מ' מזוז.

ניתן היום, ד' בשבט התשע"ו (14.1.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

